

Mutluluğun Parfümü
Yağmur Altında Daha Güzel Kokar

Virginie Grimaldi

MUTLULUĞUN PARFÜMÜ
YAĞMUR ALTINDA DAHA GÜZEL KOKAR
VIRGINIE GRIMALDI

Özgün adı: Le Parfum Du Bonheur Est Plus Fort Sous
La Pluie-Virginie Grimaldi
© Librairie Arthème Fayard, 2017

© 2018 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-82766-7-3

1. Baskı: Temmuz 2020

Çeviri: Gülşah Ercenk
Editör: Seda Sevinç
Redaksiyon: Şebnem Soral
Son Okuma: Tuğçe Öznil Sarıkaya-Ebru Dolkadir
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 20699

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10
Kadıköy/İstanbul Sertifika No: 34683
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

Mutluluğun Parfümü Yağmur Altında Daha Güzel Kokar

Virginie Grimaldi

Çeviren: Gülşah Ercenk

YAN | PA
SAJ

Virginie Grimaldi, 1977 yılında hâlen yaşamakta olduğu Fransa'nın Bordeaux şehrinde doğdu. Kitaplara olan ilgisi okuma yazmayı öğrenmesiyle birlikte başladı. Konusu sevgi, deniz ve güneş olan ilk kitabını sekiz yaşında, arkasında çarpım tablosu bulunan defterine yazdı. Çocukluğunda ve gençliğinde zamanının büyük bir bölümünü okuyarak geçirdi. Lisedeyken bir öykü yarışmasına katıldı ve kazandı. 2009 yılında oluşturduğu blogunda yazmaya devam etti. Amatör blog yazıları zamanla yerini milyonlarca okura ulaşan romanlara bıraktı. *Büyüdüğün Zaman Anlayacaksın* isimli çok satan romanı Yan Pasaj Yayınevi tarafından 2018 yılında yayımlandı.

Gülşah Ercenk, 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Cezayir Büyükelçiliğinde çevirmen, Paris Türk Büyükelçiliğinde büyükelçi sekreteri olarak çalıştı. Farklı yayınevlerine Fransızcadan Türkçeye kitaplar çevirdi. Hâlen Kanada'da yaşayan Ercenk, anaokulu öğretmenliğiyle birlikte çeviri yapmaya devam etmektedir.

*“Güçlü olmaktan başka seçeneğin kalmadığı güne kadar
ne kadar güçlü olduğunu asla bilemezsin.”*
-BOB MARLEY

Eşime ve oğullarıma,

Başlangıç

20.40

Her zamanki gibi yine geç kaldı. İlk randevumuza geç kalmıştı, düğünümüze geç kalmıştı, eminim kendi cenazesine dahi geç kalacak.

“Beklerken bir şeyler içmek ister miydiniz, hanımefendi?”

Bu, garsonun sabırsızlığımı üçüncü bölümü. Benjamin gelmeden başlamaktan rahatsızlık duyuyorum, ancak hiçbir şey ısmarlamadan bir masayı meşgul eden kişi olmak daha fazla rahatsız ediyor. Bir portakal suyu ısmarlıyorum.

“Eşim gelince bir şişe *Dom Pérignon* alacağız.”

Garson kafasını sallayıp tezgâha doğru yöneliyor. Bense garsonun sabrını satın almak için şampanya kartını oynamış olmanın utancı ile gururum arasında gidip geliyorum.

21.00

Şampanya sevmiyorum. Genel olarak alkol sevmiyorum, ben aslında kontrolümü kaybetmeme neden olan hiçbir şeyi sevmiyorum. Ama bu akşam bir istisna yapacağım. Ne de olsa insan her gün onuncu evlilik yıl dönümünü kutlamıyor!

Telefonumun ekranını yetmiş ikinci defa kontrol ediyorum: Sinyal iyi, mesaj yok. Daha fazla geç kalmamalı. Bir saatlik gecikme kendisinin asgari ortalaması sayılır.

Geçen yıl 19.30 yerine 21.30'da gelmişti. Buluşmanın asıl saatinden önceye randevu verseniz dahi ününe leke sürmemeyi hep başarıyor.

Bense tam tersine, randevulara her zaman ilk gelen kişi olurum. Hazırlıksız yakalanmamak için yaşanabilecek tüm aksilikleri göz önünde bulundururum. Birini bekletebileceğim fikri dahi panik atak geçirmeme neden olabilir.

Birbirimizi dengeliyoruz: Benim erkenciliğim ve onun gecikmeleri arasında, bir yere birlikte gittiğimizde vaktinde orada oluyoruz.

21.15

Buraya her yıl geliriz. Burası müşterilerin çoğu için Archon Havzası'na panoramik manzarası olan iyi bir restorandan ibaret. Benjamin ve benim içinse "bizim" restoranımız.

On bir yıl önce bana burada, tasarruf hesabındaki bütün parasını boşaltarak hediye ettiği bir deniz mahsulleri tabağı ve altın kaplama bir tektaş ile "neredeysel" evlenme teklif etmişti. Dört yıl birlikte yaşadktan sonra tek bir şeyden emindik: Anıları ve yılları birlikte biriktirecektik.

Garson bana tuhaf tuhaf bakıyor. Tam da kendisine kafamın üstünde bir yengeç olup olmadığını sormaya hazırlanırken rahatsızlığının nedenini anlıyorum: Sanırım yaklaşık bir saattir oturmuş suratında aptal bir gülümsemeyle bir türlü gelmeyen birini bekliyorum ve etrafa ışıltılar saçıyorum. Bu hâlim beni Bernadette Soubirous¹ gibi gösteriyor olmalı.

21.30

Umarım Benjamin'in morali şu son günlerdeki hâlimden daha iyi olur. Günlük hayatın türbülanslarından uzakta, baş

---

¹ Meryem Ana'yı gören bir azize. (ç.n.)

başa kalmaya ihtiyacımız var.

Haftalardır gün sayıyorum. Çünkü evlilik yıl dönümlerimiz açık ara, yılın en harika akşamı olur. Birbirimizin elini bir saniye olsun bırakmayız (İstakoz yiyorsak eğer, bu esnada hâlimiz komedi oluyor), eski anıları yâd edip her seferinde daha fazla güleriz, birbirimize Romeo’yu kıskandıracak kadar güzel ilan-ı aşklar ederiz; bir bakışla heyecanlanır, gelecekle ilgili planlar yapar ve sevgiyle dolup taşar hâlde eve döneriz.

Onuncu yıl dönümümüz için yemeğin sonunda başka sürprizler de hazırladım. Yukarıda, 211 numaralı odayı ayırttım. Elbisemin altına onun o çok sevdiği kırmızı dantelli iç çamaşırlarımı giydim. Buna bayılacak! Büyük olasılıkla ben de...

22.00

Bardağımı boşalttım. İkinciye de. Benjamin’i aradım, cevap vermedi. Ne yaptığını sormak için iki SMS gönderdim. Unutup unutmadığını sordum. Cevap vermedi.

İçimde gitgide büyümeye başlayan endişeyi dindirmeye çalışıyorum. Gecikmelerinin yan etkisi olsa gerek, direksiyonun başına geçince hep tedbirsizdir. Bense fazla endişeli. Bu konuda da birbirimizi dengeliyoruz.

Garson tereddüt dolu bakışlarla beni izliyor. Tekrar ediyorum: “Merak etmeyin, gelecek.”

İçini rahatlatmaya çalıştığım kişinin ise gerçekte o olduğunu hiç sanmıyorum.

22.30

Restoran birazdan kapanacak ama ben hâlâ umudumu kaybetmiş değilim. Gelmemesi mümkün değil. Son zamanlarda kafasını meşgul eden bir şeyler olduğunu kabul ediyorum, ancak bu akşamki yokluğunu haklı çıkaracak hiçbir şey

yok. Umarım iyi bir bahanesi vardır ve bunu bana bir hastane yatağından bildirir.

İllaki yoldadır, her an şu kapıdan girecek olabilir. Bana bunu yapmaz. *Bize* bunu yapmaz... Evlilik yıl dönümümüze gelmemek, geri dönüşü imkânsız bir mesaj olur. Gelecek. Hâlâ otuz dakikası var.

Yirmi.

On beş.

On.

Sekiz dakika...

22.52

Kapı açılıyor, garson bana dönüp gülümsüyor. Biliyordum!

Bu gri pantolon. Bu beyaz gömlek. Bu siyah ayakkabılar. Bana doğru yaklaşan silüeti hemen tanıyorum. Bu, Benjamin değil.

“Seni burada bulacağımdan emindim. Haydi gel, gidiyoruz.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Daha sekiz dakika var, hâlâ gelebilir.”

“Haydi gel, Pauline. Annen senin için endişeleniyor.”

“Bekle, baba. Gelecek... Eminim...”

Babam bir sandalye çekip karşıma oturuyor. Elini omzuma koyup beni gerçek dünyaya döndürmek ister gibi sıkıyor.

“Gelmeyeceğini biliyorsun, tatlım. Böyle ümit ederek kendine zarar veriyorsun. Seni terk edeli üç ay oldu... Haydi gel, eve gidiyoruz.”

Bir ay sonra

En zor olanı sabahları uyanmak. Beynimin, hayatım hakkında henüz bir durum değerlendirmesi yapamadığı o uzun ve çok sayıdaki saniyeler. Sonra gerçeğe çarpıp paramparça oluyorum.

Onun hâlâ burada olduğunu gördüğüm rüyalarla dolu gecelerin sabahları, en zor olanlar. Uyanınca eskiden olduğu gibi karşımda beyaz perdeleri, Korsika'da çekilmiş fotoğraflarımızı görmek ve kendimi onunla göğüs göğüse yatarken bulmak yerine; pembe duvarda asılı *Titanik* filminin afişi karşısında, tek kişilik bir yatakta yalnız yatarken buluyorum. Hangisinin daha acı olduğunu bilmiyorum: Kocamı kaybetmiş olmak ve ailemin dağıldığını görmek mi yoksa ergenliğimi geçirdiğim odaya otuz beş yaşında geri dönmek mi?

Dediklerine göre acısı zamanla azalmış, benim için tam tersi oldu. Uzun süre kendimi kötü hissetmedim. İlk başta hiç kuşkum yoktu: Benjamin geri gelecekti. Bütün bunlar korkunç bir hataydı, sözleri gerçek düşüncelerini yansıtmıyordu, kendisi de bunu fark edecekti ve buna birlikte gülecektik. Hatta o benden de fazla gülecekti.

Sonra bunun yerini öfke aldı: Ah, bunu mu oynamak istiyorsun? Sana ihtiyacım olduğunu mu zannediyorsun? Bak bakalım! Bak da ne kadar iyi olduğumu, nasıl da hiçbir şey

olmamış gibi hayatıma devam ettiğimi gör! O kadar ikna ediciydim ki buna kendim bile inandım. Onsuz yaşamak inanılmaz derecede kolaydı, aşk acısından kurtulamayanlar fazla zayıf olanlardı. Sonuçta bir erkek yüzünden mutsuz olacak değildim ya...

Bu güçlü duruşum ufak ufak parçalanmaya başladı. Yataktan çıkmak istememeler bir tarafta, durup dururken öfkelenmeler diğer tarafta. Gereksiz yere ağlamalar, panik ataklar... Yavaş yavaş içimi bir boşluk kapladı. Neşe beni terk etti, istek ortadan savuştu, umut tüydü gitti. Mecburiyetten, âdeta bir robot gibi yaşıyorum; "-mış gibi" yapan bir bedenim içinde tamamen sönmüş bir hâldeyim.

Etrafımdakiler bu fırtınaya göğüs gerdiğim ve batmamayı başardığım için beni tebrik ediyorlar. Güçlü olduğumu düşünüyorlar. Oysa tam aksine, mücadele ediyorsam bunu korkudan yapıyorum. Çünkü ilerlemeyi bırakırsam dibe batacağımı biliyorum.

Bir an var, bu uzun günlerde içimi mutlulukla dolduran tek bir an.

Saat sabah yedi buçuk. Babam hâlâ uykudayken ve annem de duş alırken eskiden kız kardeşimin olan odanın kapısını usulca açıyorum. Karanlıkta, yataktan gelen sakin horultulara doğru yönelip el yordamıyla yorganın altındaki minik, sıcak bedene ulaşıyorum. Yanağını, saçlarını okşuyorum; hızlanan nefesini, uykulu iniltilerini dinliyorum. Sonra kalbime dokunan o küçücük sesini duyuyorum: "Günaydın, anne!"

Kollarını boynuma dolayıp yanağıma ıslak ve gürültülü bir öpücük konduruyor. Burnumu hâlâ bebek gibi kokan boynuna bastırıp uzun uzun kokluyorum. Depomu dolduruyorum. Böylece artık günü karşılayabilirim.

2

Annem mutfakta bir yandan kahvesini içerken bir yandan da dergi karıştırıyor. Jules, Boxer cinsi köpeği Mina'yı okşadıktan sonra anneannesinin kucacağına çıkıp yağlanmış ekmeğe uzanıyor.

“Selam tatlım, iyi uyudun mu?”

“Anneanneciğim bak, *Pisdeyman* tişöyümü giydim!”

Homurdanır gibi, “Günaydın,” diyorum. Annem gülümsüyor.

“Kızarmış ekmeğe ister misin?”

Her sabah aynı şey. Aç olmadığımı, sırf hasta olmamak için kendimi bir iki lokma yemeğe zorladığımı biliyor. Ama bunun kendisi için ne büyük bir zahmet olduğunu bildiğimden girişimlerini reddedemeyeceğimin de farkında.

Hafızam beni yanıltmıyorsa 1980 yılından beri annemin kahvaltı hazırladığı görülmemiştir. Eminim biz evine taşınana kadar kaşıkların ve fincanların yerini dahi bilmiyordu. Dört aydır, benim hayatımı kolaylaştırmak ve hayattan yeniden tat almamı sağlamak için becerebileceğini asla düşünmediğim bir sürü şey yapıyor: Biz gelmeden önce yataklarımızı hazırladı, eşyalarımı dolaplara yerleştirdi, iki ayrı yemek pişirdi (pizza ve makarna), Jules'ün bir tişörtünü ütiledi... Ayrıca her sabah ekmeğe yağlanmış ve kahve hazır vaziyette; hatta bir keresinde, sadece bir bakışıyla bile bir bitkiyi öldürmesi mümkünken gül ağacını buduyormuş gibi yaparak gelişimizi bahçede beklediğini bile gördüm.

Anlaştığımızı söyleyemesem de bu, gösterdiği çabayı fark etmeme engel değil.

Başımı sallıyorum. Annem memnun bir ifadeyle bana bir dilim ekmeğe keserken babam artık üzerine dar gelen yıllanmış kahverengi sabahlığıyla mutfağa geliyor.

“Bırak hayatım, ben yaparım!”

Rolünü devretmeye niyeti yok. Evin perisi o. Evi süpürmek, bahar temizliği yapmak, panjurları boyamak ve bulaşık makinesini boşaltmak en büyük zevkleri. Emekli olduğundan beri bütün zamanını bu işlerle geçiriyor ve yerini bir acemiye kaptırmaya hiç niyeti yok. Bu duruma şaşanlara annem, kocasını ev işleriyle meşgul olma zevkenden mahrum etmemek için kendini feda ettiğini söyler. Gerçekte ise birinin ihtiyaçları diğerinin eksiklerini kapatıyor ve bu, her ikisi için de geçerli; tıpkı birbirlerini mükemmel bir biçimde tamamlayan iki Lego parçası gibi.

Benjamin ile tamamlayıcı parçamı bulmuştum ben de. Ama üzerinden geçen 38 tonluk bir kamyon her şeyi yıkıp yerle bir etti.

3

Zamanın her şeyin ilacı olduğu söylenir. Zamanla acıların azalıp birer hatıraya dönüştüğü söylenir. Ben de zamanın çabuk geçmesi için günümü rutin işler ve alışkanlıklarla doldurdukça dolduruyorum.

Aşağı yukarı her gün aynı şeyleri yapıyorum: Jules, iş, huzursuz uyku. On beş günde bir, oğlumun benimle olduğu hafta sonları ara vermeksizin birbiri ardına sıraladığımız aktivitelerle geçiyor. Onun Benjamin ile olduğu hafta sonları ise kesintisiz uyumakla.

Bu çılgınca ritimle dört ay geçti bile. Önümüzdeki on yılı da göz açıp kapatıncaya kadar geçireceğimi umuyorum!

Her gün olduğu gibi, işe yine saatinden önce geldim. Her şey yerli yerindeydi, diğerleri işe geldiğinde e-postalarımı okumaya başlamıştım bile.

Bir iş bulma ajansında asistan olarak çalışıyorum. Ticari ekip, müşteri portföyünü geliştirmekle yükümlüyken ben adayları karşılamak, dosyalarını doldurmak, iş ilanları yazmak, adaylara uygun işleri belirlemek ve idari işleri yönetmekle görevliyim.

Ajansa kayıt olmaya gelenler, çoğunlukla yolda bütün ümitlerini kaybetmiş oluyor. Devletin İş Bulma Kurumu, internetteki iş ilanları, özel iş bulma şirketleri ve marketlerdeki ilan panolarından sonra son çare olarak, çoğunlukla geçici işler teklif eden ajanslar kalıyor. Sorularıma otomatik cevaplar veriyor, kendilerine uygun bir iş olduğunda arayacağımı söylediğimde de başlarını sallamakla yetiniyorlar. Bu vaadi gerçekleştirebildiğim anlarsa en sevdiğim anlara dönüşüyor. İşte o zaman kendimi Noel Baba gibi hissediyorum, sakalsız tabii.

Son zamanlarda Noel Baba'nın torbası boş. İş arayanları ve iş ilanlarını kaydediyorum, işe uyacak kişiyi buluyorum ancak sevinci umurumda bile değil. Âdeta yatay elektrokardiyografi çizgisi gibiyim.

Saat 11'de en büyük müşterilerimizden biri olan müteahhit Mösyö Bussy, ajansın kapısından içeri giriyor. Bütün hücrelerimden bıkkınlık akıyor. Sabahtan beri her zamanki saçmalıkları dinliyorum:

“Hafta sonları çalışmam, saat dörtten sonra da.”

“Sakın paçoz birini göndermeyin, müşterileri kaçıır!”

“*Yes, I spoke ‘anglish’ very good.*”¹

Bu sabah, pancar gibi suratı ve göğsündeki Angora halıyı bütün ihtişamıyla ortaya koyan gömleği ile Mösyö Bussy de bütün bunlara bir katkıda bulunmaya karar vermiş görünüyor. Sözlerinin önemini vurgulamak ister gibi yüksek sesle konuşuyor:

¹ (İng.) “Evet, çok iyi ‘Engilizce’ konuştum.”

“Ne o şekerim, sağır mıyız?”

Her ne kadar buna alışkın olsam da laubaliliği, tahtanın üzerinde gıcırdayan tırnak etkisi yapıyor bende. Profesyonel gülümsememi takınıyorum.

“Günaydın, Mösyö Bussy. Sizin için ne yapabilirim?”

Küstah küstah gülerek, “Sadece işini yap yeter!” diye cevap veriyor. “Sana bazı tip gündelikçileri istemediğimi söyledim ama anlamadın. Bu sabah iki kişiyi şantiyeden kovdum. Haydi tatlım, bunu şöyle büyük harflerle dosyaya bir yazıver.”

Neden bahsettiğini gayet iyi biliyorum. Ama madem bana aptal muamelesi yapıyor, ben de aptal rolüne giriyorum: “Tam olarak ne yazmamı istiyorsunuz?”

“Bir daha zenci istemiyorum. Tembellikten ölüyorlar, saatte iki kilometre hızla ilerliyorlar. Bir daha görmek istemiyorum! Bu sabahki herifi görecektin, sanki genel anestezi yapmışlar. Yaz! Zenci yok, sadece Portekizlileri istiyorum. En kötü ihtimalle, Arap da olabilir.”

“Böyle bir şey yapmam mümkün değil.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü ırkçılığa giriyor. Bu, yasa dışı; ayrıca ahlaka da aykırı.”

Küçümseyici bir tavırla beni süzüyor. “Sana fikrini sormuyorum. Söylediğimi yapman için patronuna yeterince para sayıyorum! Şimdi, uslu oluyorsun ve bir kalem alıp büyük harflerle dosyanın üzerine, ‘Zenci istenmiyor’ yazıyorsun.”

Ben ve suratımdaki gülümseme, donup kalıyoruz. Adamın dangalaklığı karşısında yıldırım çarpmış gibi oluyorum. Mösyö Bussy yerinden kalkıyor ve eline mavi bir keçeli kalem alıp neredeyse yüzüme degecek şekilde uzatıyor.

“Hey, içeride kimse var mı?” diye bağırarak kalemi masaya fırlatıyor. “Sarışınları işe alırsan böyle olur işte! Sanki kanunları kendisi koyuyor... Zavallı Fransa! Eminim ki burada

olmasının sebebi diploması değildir. Kocasının yerinde olmak istemezdim, zavallıcık...”

Sözlerinin devamını duymuyorum. O an, tam olarak o an, beynim duruyor ve bedenim otomatik pilota geçiyor.

Ve bir saat sonra ajansın müdürü Pascal’ın bürosundayım.

“Siz aklınızı mı kaçırdınız?”

“Olay”dan beri benim de kafamın içinde aynı soru dönüp duruyor. Cevap veremiyorum.

“Pauline, zor bir dönemden geçtiğinizi biliyorum ancak müşterilere karşı bu şekilde davranamazsınız. Mösyö Bussy’yi bizimle olan kontratını iptal etmekten vazgeçirmek için bir saat dil dökmek zorunda kaldım, böyle bir şey bize büyük zarar verir.”

“Üzgünüm, fazla ileri gittiğimi biliyorum. Ama o da saygısızlık yapıp aşağılayıcı sözler sarf etti, ben...”

Pascal elini kaldırıp sözümü kesiyor. “Mösyö Bussy’nin kaba biri olduğunu herkes biliyor. Ancak kendisi aynı zamanda en büyük müşterilerimizden biri, o yüzden de biraz ödün vermemiz gerekiyor. Her hâlükârda hiçbir şey tepkinizi geçerli gösteremez. Ben sizi daha profesyonel görmeye alışkınım.”

“Üzgünüm, bu hiç benlik bir şey değil.”

“Biliyorum, bu nedenle ağır bir ceza vermiyorum. Biraz dinlenmeye ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum. Önce bir doktora görünün, sonra da evinize gidin, işe de bir hafta sonra dönersiniz. Sizensiz idare ederiz.”

“Hayır! Kesinlikle evde kalamam! Çalışabilirim, inanın!”

Kafasını sallayarak koltuğundan kalkıyor ve masasının etrafından dolanıp yanıma geliyor.

“Bir süredir aklınız başka yerde, hata üstüne hata yapıyorsunuz. Biraz dinlenin, endişelenmeyin, yeriniz sizi bekliyor olacak.”

“Pascal, lütfen! Çalışmaya ihtiyacım var, ne olur bana bunu yapmayın!”

Elini omzuma koyuyor.

“Pauline, cam kâğıt ağırlığınızı Mösyö Bussy’nin bacak arasına fırlattığınızı hatırlatmalı mıyım size? Gelecek çarşambaya kadar sizi burada görmek istemiyorum. Biraz zamana ihtiyacınız var.”

Teslim oluyorum. Israr etmek gereksiz, vazgeçmeyecek.

Zaman... Peki ama ben onca zaman ne yapacağım ki?

4

Burn out.¹ Doktorun teşhisi kesin. Ancak ben yine de kendimden emin bir şekilde itiraz ediyorum: “*Burn out* olmama neden olacak bir şey göremiyorum. Ne işim öyle yoğun bir iş ne de yeni doğum yapmış bir anneyim.”

Doktorun yüzünde nazik, ama biraz saf insanlara takındığı o ifade beliriyor. Eline doğmuş olduğumdan beni tartışmasız çok iyi tanıdığını her fırsatta ima etmeden duramıyor.

“Pauline, seni dünyaya getirtenin ben olduğumu biliyosun. Başın avucum kadardı, boyun dirseğime anca varıyordu, gözlerini gözlerime dikip bakmış ve üzerime çişini yapmıştın. Gerçekten benden bir şeyler saklayabileceğini mi zannediyorsun?”

“Sizden hiçbir şey saklamıyorum, sadece *burn out* yaşayacak hiçbir neden göremediğimi söylüyorum. İş yerinde biraz

¹ Tükenmişlik Sendromu. (ç.n.)

patladığım doğru ama o anki şartlar nedeniyle oldu. Ben iyiyim, sadece biraz yorgunum.”

Başını sallıyor. “Cık cık cık!.. Tamam, artık yaşlandığımı kabul ediyorum ama hâlâ iyi bir doktorum. Son zamanlarda çok fazla şey yaşadın ve kendinle ilgilenmedin. Dinlenmen gerekiyor, sana rapor vereceğim. İki hafta sonra gel, tekrar konuşalım.”

“İki hafta çok uzun! Ben gayet iyiyim ve çalışmam gerekiyor.”

“Pauline, beni dinle: Sen! İyi! Değilsin! Son görüşmemizden beri sekiz kilo verdin, yüzünü görsen korkarsın, üstelik tansiyonun da yerlerde sürünüyor. Bedenin iflas etmek üzere ve sana ihtiyacı olan bir çocuğun var...”

“Biliyorum! Ona iyi bakıyorum, mutlu olması için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama çalışmama engel olursanız bunu yapmaya devam edemeyeceğim.”

Reçete defterini kapıp bir şeyler karalamaya başlıyor. “İki hafta. Tartışma bitmiştir! Bana güven, buna ihtiyacın var. Ayrıca Doktor Pasquier’ye de gideceksin. Kendisi çok iyi bir psikiyatrist, sana yardımcı olabilir.”

Elimde bir uyku ilacı reçetesi, bir rapor ve psikiyatrist için bir tavsiye mektubuyla doktorun muayenehanesinden çıkıyorum. Üçünü de çantamın dibinde bırakmaya kararlıyım.

5

İki haftada bir, cuma günleri bir uzvumu kesiyorlar.

Diyafonun düğmesine bas.

Kapının açılmasını bekle.

Ağır, gri kapıyı it.
Asansörü çağır.
Onun küçük ellerini sıkı sıkı tut.
Asansöre bin.
Bütün dikkatini asansörün kapanan kapısına yoğunlaştır.
Birinci kat.
İkinci kat.
Asansörden çık.
Daireye kadar on iki adım yürü.
Heyecanlı kıkırdamaları dinle.
Nefes al.
Suratının ortasına bir gülümseme kondur.
Zili çal.
Açılan kapıya bak.
“Baba!”
“Selam oğlum, nasılsın bakalım? İyi akşamlar, Pauline.”
“İyi akşamlar, Benjamin. Pazar akşamı saat 19’da getirir misin?”
“Tamam.”
“Al, çantası burada, pelüşü de içinde.”
“Tamam.”
“Hoşça kal, tatlım. İyi eğlenceler.”
“Hoşça kal, anne! Sana da iyi eğlenceler!”
Sımsıkı sarıl.
Kokusunu hafızana kazı.
Onu bırakmama isteğine karşı savaş.
Arkanı dön.
Kapanan kapının sesini duy.
Dişlerini sık.